

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI - VII: UNUTMABENİ ÇİÇEĞİ

Numan Keser

- -Masallardan birinde şöyle der: Tanrı bütün dünyayı altı günde yarattıktan sonra yedinci günün sabahı yarattığı bütün varlıklara isim vermek için bir tören düzenlemiş. Bu tören için Tanrı'nın emri ile yerle gök arasında kocaman bir bahçe kurmuş melekler. Bahçenin tam üstüne de kız bulutların süsleyip giydirdiği güneş gelip oturmuş. Güneşin gelmesi şaşılacak şey mi? Bu şaşaalı isim törenine kuşlardan ağaçlara, yıldızlardan nehirlere, dağlardan denizlere kadar kâinatta yaratılmış her ne varsa gelmiş. Hepsini birer birer isimlerini alırken sıra en nihayetinde çiçeklere de gelivermiş. Kasımpatı, mimoza, akşamsefası derken birer birer bütün çiçekler isimlerini öğrenmiş ve unutmamak için hızlıca dünyaya inivermiş. Derken rengi su mavisinden hâllice küçücük bir çiçek sessiz sedasız sıranın kendisine gelmesini beklemiş, beklemiş, beklemiş. Gel gör ki sıra bir türlü bu fukaraya gelmemiş ve isim verme töreninin bittiğini anlayınca cüssesinden beklenmeyecek kadar büyükçe bir sesle; "*Tanrım! Lütfen beni unutma!*" diye intizar edivermiş. Tanrı ise "*Bu senin adın olacak.*" deyince küçük çiçek hayret içinde susup kabul etmiş. Çünkü Tanrı'nın sözünün üstüne söz söylenmezmiş. O günden sonra bu minik çiçeğe "*Unutmabeni Çiçeği*" denmiş.
- Anneanne, neden her gece aynı hikâyeyi anlatıyorsun bana?
- Aynı hikâye olur mu? Bugün sana *Prens Gigi*'yi de anlatmadım mı?
- O bitince sonunda yine unutmabeni çiçeğini de anlattın ama.
- Yoksa sen sevmiyor musun bu hikâyeyi?
- Seviyorum! Hatta en çok onu seviyorum. Geçen hafta resim ödevim için bile unutmabeni çiçeği çizdim biliyor musun?
- Bilmem mi, nasıl da güzel çizmiştin.
- Söylesene anneanne sen neden hep bu hikâyeyi anlatıyorsun?
- Korkudan olsa gerek.
- Neden korkuyorsun anneanne?

-Unutmabeni çiçeği gibi olmaktan belki.

Kerem kıkırdarak;

-Anneanne! Sen çiçek mi olacaksın?

-Olur mu olur, insan en çok kime yakın durursa, en çok kimle vakit geçirirse sonunda ona dönüşüverirmiş. Hatırladın mı o hikâyeyi?

-Evet! *Çiçek Kız Oluyor!* Peki sen de onun gibi mi olacaksın?

-Çiçek olmak için çok yaşlıyım ben Kerem, artık çiçek olamam ki.

-O zaman neden hep bu hikâyeyi anlatıyorsun?

-Beni unutma diye.

-Nâdiş, ben seni neden unutayım ki? Tamam bazen sınıfta beslenme çantamı, kalemimi unutuyorum ama sen çanta değilsin ki, kalem de değilsin.

Yine kıkırdar Kerem.

-Öyle olmak daha mı iyiydi, Allah bilir.

-Nasıl olmak?

-Birgün gelecek büyüyeceksin. Önünde kocaman denizler, rengârenk bulutlar, yepyeni insanlar olacak senin de. O gün gelince etrafına iyi bak tamam mı? Belki bir köşede seni bekleyen küçücük bir çiçek olur. Onu sakın unutma.

Gözlerini açarak;

-Unutmabeni çiçeği gibi mi?

-Evet pašam, unutmabeni çiçeği gibi.

Eylül'ün son haftasıydı, her zamanki gibi "Bu yokuş insanı öldürür." diye söylenerek çarşıya doğru iniyordu Nadire Hanım. Yokuş aşağı inmek bile zor gelir olmuştu son zamanlarda yorgun ayaklarına. Kerem'i okula bırakmış, şemsiyesini baston niyetine sağ elinin altına almış diğer eliyle de alt mahalleden Sultan Hanım'ın eskisi olan Louis Vuitton taklidi kahverengi çantasına sıkı sıkıya sarılarak pasajın yolunu tutmuştu. Sultan Hanım'ın eskilerinden birkaç parça kıyafeti de vardı. Fakat bunları özel günler için saklar, bu çanta dışında Hanım'ın eskisi olan hiçbir şeyi gündelik yapmazdı. Hoş, Nadire Hanım'a kalssa bu çantayı da öyle her Allah'ın günü kullanmazdı aslında. Fakat ne yazık ki elinin altında başka bir çanta olmadığı için içi acıya acıya da olsa koluna takardı mecburen çantayı. Sağa sola bırakmaktan imtina eder, başına bir iş getiririm endişesi ile korkudan üzerine titrerdi bu çantanın. Sonunu düşünmeden, yarını hesap etmeden yaşamak nedir bilmezdi hiç. Kızıyla beraber kıt kanaat bugünlere gelirken Sultan Hanım'ın eskileri hep hayatlarını

kurtarmıştı. Nadire Hanım'ın kızı Ruşen'in üzerinde de ufak tefek tadilatlarla hep Hanım'ın eskileri olurdu. Hanım hiç evlenmediği için çoluğu çocuğu yoktu. Bu sebeple Kerem pek nasiplenemezdi Hanım'ın konağından. Kaldı ki Nadire Hanım bugüne kadar Kerem'in sırtına bir başkasının eskisini hiç giydirmemişti. Ruşen'e kalsa Kerem'in giyindiğinin, yiyip içtiğinin pek bir önemi yoktu ama Nadire Hanım torununun bir yanı alçak kalmasın diye elindeki avucundaki her şeyi onun için harcamaya hep hazırды. Babasız büyümenin boşluğunu hissetmesin, okulda naçar kalmasın, yüzü yere eğilmesin diye Nadire Hanım Kerem'i el üstünde tutar, gücü yettiğince onu mutlu etmek için çırpınıp dururdu. Her ayın son haftası Kerem'i lunaparka götürmek gibi bir âdeti de vardı Nadire Hanım'ın. Tekrar tekrar Ruşen'i gelmesi için ikna etmek gerekse de Nadire Hanım bu mücadeleyi vermekten hiç bıkmaz, ne yapıp edip Ruşen'i de bir çocuk gibi kandırıp peşine takmayı başarırdı. Eve dönerken alınacak yeni bir ruj veya bir çift pabuç Ruşen'in aklını çelmek için kâfiydi. Ruşen bazen Kerem'den bile daha laf anlamaz davranır, Kerem annesinin yanında büyük bir adam gibi kalırdı. Hiçbir işte dikiş tutturamadığı yetmezmiş gibi eşini kaybettikten sonra yeniden evlenmek arzusuyla türlü maceraya girişmiş, her seferinde eve kocaman bir hüsrana dönmeyi de bir şekilde başarmıştı. Nadire Hanım bir taraftan Ruşen'in bu ele avuca sığmaz hâllerine ve hoppalıklarına üzülürken bir taraftan da konu komşunun, akrabasının ve esnafın ağzına sakız olan Ruşen'i koruyup kollamaya mecbur olurdu.

Bugün keyfi yerindeydi yine de Nadire Hanım'ın. Okul çıkışı Kerem'le yokuşun başında buluşacaktı. Kerem'in elinden tutup meydandan Ruşen alınacak ve lunaparka gidilecekti. Kerem günler öncesinden sayıklamaya başlamıştı bile lunaparka. Bugün bir de fotoğraf çektirecekti Nadire Hanım parkta. Fotoğrafçının parasını aylar önceden hazır etmişti. Senede birkaç defa torunuyla fotoğraf çekirme âdeti de vardı Nadire Hanım'ın. Kerem büyünce baksın diye, bu günleri hep hatırlasın diye. Belki de içten içe arkasında bir iz, hiç olmazsa ince bir duman bırakma telaşydı Nadire Hanım'ın. Dünyada kendine yer edinmeyi başaramamış herkes gibi o da giderayak da olsa bir yerlere ilişmenin derdindeydi. Soracak olunca alelade bir kadın olduğunu söylerdi hep. "Babayı hiç tanımadık anne desen o da erkenden göçüp gitti be yavrum." derdi. "Aşkı sevdayı da tanımadım hiç. Yarım kalmış, bir köşeye atılmış tozlu kitaplar gibiyim işte ben de. Hoş, buna gücenecek değilim. Bak şu şehre, bak şu denize Ruşen, her gün nice insan gemilere atlayıp karşı kıyıya geçmek için ecel terleri dökmüyor mu? İstanbul dedikleri şu hükümran bile tam değil görürsün ya. O bile ortadan ikiye bölünmemiş mi?" Hüzünlenerken Ruşen'in yüzüne bakarken anlaşılmayı, anlayan gözlerle buluşmayı umardı hep. Oysa tüm bunları boş lakırdılar olarak gören kızının içini okurdu Nadire Hanım. Boşa umduğunu bilirdi içten içe. Çok geçmeden "Aman anne! Nereden de bulursun bu güpürlü lafları, oldu olacak bir kitap yaz da okuyalım. Hem bakarsın meşhur olursun sen de Kerime Nadir gibi. Kız fena mı olur? Kurtuluruz bu sefil hayattan." derdi. Akabinde hemen tozlanmış esprisini yapıverir, "Nadire Kerim deriz senin

de adına, bak vallahi tesadüfün böylesi!" der, sevimsiz bir kahkaha ile odanın buz kesmesine sebep olurdu. Nadire Hanım, Ruşen'in bu aymazlıklarını da hoş görür, münakaşadan hep uzak tutardı sözlerini. Üç kuşak babasız, yersiz yurtsuzdular bu hayatta. Kerem çocuk, Ruşen Kerem'den de çocuktur. Kerem babasızsa, Ruşen Kerem'den de babasızdı. Hâl böyle olunca Nadire Hanım kendi payına düşen yoksunluklarına üzülop dertlenmek şöyle dursun bir kez olsun "ben" diyebilmiş değildi şu hayatta.

Yokuşun sonuna varınca pasajın kiremitli çatısı görünüyordu hemen. "Çiçekçi Nadire" derdi ona esnaf ahalisi. Sevilir sayılırdı çarşı pazarda. Pasajın girişinde küçük bir tezgâhı, tezgâhının üzerindeyse diğer çiçekçi dükkânlarıyla kıyaslanınca acınacak vaziyette bir çiçekçi manzarası vardı. Sağdan soldan bulduğu buketler, sokağın arkasından elleriyle topladığı çiçekler, ara sıra top-tancından aldığı ufak ufak yeşilliklerle yaptığı aranjmanlar... Kaldı ki Eylül'den sonrası hep daha da zordu onun için. Gününü kurtarmanın derdi yetmezmiş gibi içini şimdiden kış telaşı sarmıştı.

-Çay vereyim mi Nadire Sultan?

-Hey! Nadire Abla!

-Çay diyorum çay! İster misin?

Nadire Hanım'ın kulakları ağır işitirdi. Evde pek sıkıntı olmazdı bu durum ama pasajın uğultusu ve kalabalığı derken ister istemez bu duyma güçlüğü kendini iyiden iyiye belli ederdi. Fakat yine de sohbetten kendini hiç geri çekmez, sağdan soldan bütün haberleri almak isterdi. Son zamanlarda pasajda hırsızlık havadisleri pek konuşulur olmuştu. Nadire Hanım'ın en büyük korkularından biriydi bu mesele. Çantasını eskiden temiz bir kartonun üzerinde oturtup tezgâhın altına gizlerken artık buna da cesaret edemediği için ahşap taburesine oturduktan sonra sıkı sıkıya kucağına yerleştirirdi. Bazen pasajdaki esnaf arkadaşları Nadire Hanım'ın bu hâlini görünce dayanamayıp latife eder, "Abla, altınları taşıma yanında böyle! Canına eziyet ediyorsun." diyerek gülerdi. Nadire Hanım da onların bu latifelerine ortak olur her seferinde başka muziplik bulup herkesi güldürmeyi başarırdı. Hiç tahsil görmemiş, doğru düzgün okuyup yazmamış bir kadının böylesine güzel cümleler kurabilmesi, bu kadar nükteci olması gerçekten şaşılacak şeydi. Hele bir de anlattığı hikâyeler vardı ki, onları daha evvel ne bir bilen ne de bir duyan vardı. Hikâyelerin hemen hemen hepsini aklından uydurur, anlattığı hikâyeyi de kolay kolay tekrar etmezdi. Bu hünerinden en çok istifade eden de elbette Kerem olurdu. Akranları büyüklerin eve çikolatayla, maskotla, bilyeyle dönmesini arzularken Kerem her gün "Acaba bugün anneannem hangi hikâyeyle eve gelecek?" diye heyecanlanırdı. Torunuyla arasında kızıyla bile kuramadığı bir bağ vardı Nadire Hanım'ın. Kerem onun hayatının ışığıydı.

Öğlen yemeklerini hep çantasında taşırdı Nadire Hanım. Esnaf genelde ci-vardaki lokantalardan, küçük büfelerden ısmarlardı yemeğini. Bu alışkanlık

elbette Nadire Hanım için büyük bir lükstü. Yarım ekmek, olursa bir parça meyve yeterdi ona. Her yemek davetine de uygun bir bahanesi olurdu zaten. Yoksunluk insanı yavaş yavaş hünerli bir yalancıya çevirir. İnsan farkına bile varmaz bu değişimin ama hakikat böyledir. Öyle inandırıcı öyle ikna edici mazeretler bulur ki insan geri çevirdiği tekliflere, bazen kendi bile söylediği yalana inanır. Saklamaya mecbur kalınan sefaletin gölgesi hep bir iki adım geriden gelir. İnsan gizlemek isterse düşkünlüğünü gölgesine bile “Dur, bekle.” diyebilir. Kaldı ki vaziyetini açık edip merhamet dilenecek bir kadın değildi Nadire Hanım da. Para ile birçok şeyin sahibi olunurdu ama esaslı bir duruş satın almak imkansızdı dünyada. O duruş Nadire Hanım’da doğuştan mevcuttu. Yemek faslı geçip herkesin karnı doyunca yeniden hareketlenirdi pasaj. Yolu tesadüfen buraya düşenler, müdavimler, tanıdık yüzler arasındaki yabancılar, zabıtalara, çocuklar, çocuk işçiler... Tam bir cümbüştü pasajda yaşanan. Bereket, Nadire Hanım’ın da birkaç müdavimi vardı. Özellikle çiçek hikâyeleri dinlemek için gelen birkaç müşterisi bile vardı. Genellikle üniversite talebesi olurdu onlar. Çiçek alacak paraları elbette olmazdı çoğu zaman fakat ziyarı yoktu Nadire Hanım için. Muhabbet de kazançlı günün sonunda. Hem onun bereketi paradan da hayırlı, daha tatlıydı.

Her çiçek için ayrı hikâye bulurdu Nadire Hanım. Hem adı hem de hikâyeleri bir zamanlar epey meşhur olmuştu hatta. O vakitler birkaç edebiyat fakültesi öğrencisi Nadire Hanım’dan sürekli bahseder olunca okuldaki hocaların bile kulağına gitmişti bu hikâyeler. Dahası genç bir hoca, merakına yenik düşüp Nadire Hanım’la tanışmak için bir gün öğrencileriyle pasaja gelmişti. “Bu hikâyeleri kaydetmek isterim izniniz olursa, gelin bunları derleyelim.” demişti Nadire Hanım’a. Fakat o pek yanaşmamıştı bu fikre. Hele ki bunu duyacak Ruşen’in alaycı tavırlarını şimdiden tahmin edince hepten korkup uzak durmuştu bu işten. “Hikâyeler yazılsa da yazılmasa da hep aynı yerde durur güzel oğlum. Kime anlatsam nerede yazsam sonu hep aynıdır hikâyelerin. Onlar başladıkları yere ne yapar eder dönerler. Diyeceğim o ki hikâyeler ne benim ne senindir. Onlar olmak istedikleri yerde durmaya devam edecektir her zaman. Nafile uğraşma sokma beni bu yaştan sonra. Sen istediğin zaman buyur gel ama. Kapım her zaman açık size.” deyip konuyu kapatıvermişti Nadire Hanım.

Öğle telaşı yavaş yavaş pasajı terk ederken bugün lunapark günü olduğu için biraz daha erken ayrılacaktı tezgâhın başından Nadire Hanım. Nedense aklına yine unutmabeni çiçeği düşmüştü. Sorsalar en sevdiği çiçeği Nadire Hanım’ın ama ömründe bir kez olsun unutmabeni çiçeğine dokunmamıştı. Çiçek satan bir kadının en sevdiği çiçeği kanlı canlı görememiş olması ne hazine ne tuhaf hikâyeye diye geçirdi içinden. Birkaç defa çiçek almak için gittiği toptancılara sormuştu. Çiçekçiler ya ilk defa duyduklarını söyleyip burun kıvrımıştı ya da “Bulamazsın onu buralarda abla.” deyip Nadire Hanım’ı başlarından savmıştı. Sonrasında da üstünde pek durmadı Nadire Hanım. Öyle ya sevmek için illa dokunmak, koklamak, görmek gerekmezdi. İçinde yaşattığı bir hayali vardı sadece onun. Kerem büyüyecek, kocaman adam olacak ve günün birinde

bu hikâyeyi hatırlayıp anneannesine unutmabeni dolu bir buketle gelecekti. Yoksunluk boyu aşınca hayaller gösterişsiz bir sinema perdesinden düşüyordu insanın aklına. Kendine başrolü vermeye çekiniyordu insan. Ne acıdır ki öz aklının içinde dönen filmlerde figüranlıktan kurtulamıyordu. Kerem'i de ortak ettiği hayalinin ötesinde, başka bir hayale kapılmak Nadire Hanım'ın aklına gelmemişti bile.

Akşamüstü tezgâhını toparlayıp çantasını ve şemsiyesini alarak pasajdan ayrıldı Nadire Hanım. Dik yokuşa varıncaya kadar biraz yürümesi lazımdı. Aklında Kerem'in sevinçli gözleri yüreğinde dolu dolu açmış bir avuç unutmabeni vardı.

Bugün hayat bilgisi dersinde öğretmen müfredat gereği "Doğayı Tanıyalım" başlıklı sayfayı açtırmıştı çocuklara. Kerem'in önünde çeşit çeşit hayvan resimleriyle beraber ağaçlar, bitkiler ve çiçekler vardı. Sayfaları heyecanla çevirirken bir kutucuğun içinde, mavi renkli küçük çiçeğe ilişti gözü. Bu çiçeği bir yerden tanıyordu ama nereden ve nasıl olduğunu anlayamıyordu çocuk aklı. Zorla da olsa altında yazan birkaç cümleyi okuyunca bunun unutmabeni çiçeği olduğunu anladı. Kitabı kucağına aldığı gibi öğretmeninin masasına koşturdu ve "Öğretmenim bu çiçeği sayfadan koparsam bana kızarmısınız?" diye sordu. Öğretmen sebebini sorunca "Anneannem bu çiçeği çok seviyor, ona vermek istiyorum bu çiçeği." deyince öğretmen; "Dur o zaman kendi kitabını kesme. Sana kendi kitabımdaki çiçeği kesip vereyim, olmaz mı?" dedi. Kerem gözlerinde hazine bulmuş gibi yanan ışıkla "Olur öğretmenim!" deyiverdi. Önlüğünün cebine özenle yerleştirdiği küçük resmi okuldan çıkar çıkmaz anneannesine verecekti. Sabah Nadire Hanım torunuyla sözleşmiş yokuşun başında buluşacaklarına dair Kerem'i -her lunapark günü yaptığı gibi- tembihlemişti.

Yokuşun başında, sokağın köşebaşına denk düşen kaldırıma ihtiyar bir kuş gibi tüneyiverdi Nadire Hanım. Gelen geçen insanlar önce onu fark etmedi. Genç bir kadının gözü takıldı Nadire Hanım'a. Kendini izleyen bu genç kadının gözlerinden habersizdi. Genç kadın "Bu işte bir tuhaflık var." diye geçirdi içinden. Karşı kaldırımdaki alçak duvarın kenarına ilişip sigarasını yakıverdi ve elinde olmayarak Nadire Hanım'ı seyretmeye başladı. Nadire Hanım bir taraftan gülümseyerek sağa sola bakıyor, bir taraftan da sanki gürül gürül bir suyun altındaymış gibi ellerini ovalayıp duruyordu. Genç kadın iyiden iyiye meraklanmış, bu tuhaf kadının manzarası karşısında dikkat kesilmişti. Nadire Hanım'ı seyrederken ikinci sigarasını bile yakmıştı çoktan. O an Nadire Hanım hareketlenmeye başladı. Ayağa kalkıp gülümseyerek yokuşa doğru el sallamaya başlamıştı. Genç kadın gelenin kim olduğunu göremediği için hâliyle iyice meraklanmıştı. Ayağa kalkıp yokuşa doğru bakmak da olmazdı, zira karşısındaki kadının dikkatini çekmek istemiyordu. Kadıncağz onu izlediğini fark etse, "Neden beni izliyorsun?" diye sorsa durumu asla izah edemezdi. Bekledi. Beklemekten başka çaresi yoktu. "Elbet yokuşu incek gelen her kimse." diye düşündü. Birkaç dakika daha sürdü bu fasıl. "Kadının bileği kopacak el

sallamaktan bu ne bitmez yokuşmuş.” diye şaşırıp kalmıştı genç kadın. Nihayetinde Nadire Hanım kolunu aşağı sarkıtıp başını hafif bir hareketle sola döndürerek aynı yöne doğru eğildi, dizlerini kırarak bir çocukla konuşmaya hazırlanır gibi kaldırıma yakın bir hizaya indi. Fakat Nadire Hanım’ın karşısında boşluktan başka hiçbir şey göremiyordu genç kadın. Nadire Hanım gülümseyerek kollarını açtı, boşluğu kucakladı. “İnanılır gibi değil, kadın alenen boşluğa sarıldı!” Genç kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı gördükleri karşısında. “Ben ömrümde böyle sahici sarılma görmedim.” dedi. Bu defa sesli düşünmüştü. Nadire Hanım boşluğu güzelce kucaklayıp yine aynı boşluğa sarıldıktan sonra çantasını sıkıca koluna yeniden yerleştirip sol elini havada tutarak -sanki birinin elini tutuyormuş gibi- çarşıya doğru yürümeye başladı.

Genç kadın hem korkmuş hem de acıma duygusunun insanın ruhuna batan kıymıkları yüzünden kendini çok huzursuz hissetmişti. Aslında uzaktaki -bir kaldırım ötede de olsa- uzaktaki bütün hikâyeler gibiydi bu da. Görülüp geçilenlerden, birkaç saniye düşünülüp unutulandan. Hâle şükrettirip mecburen Tanrı’yı hatırlamaya vesile olanlardandı şahit olduğu manzara. Muhtemelen birazdan geçecekti bu his de. Genç kadın toparlanıp gitmek için davranınca hemen yan tarafındaki bakkalın önünde oturan orta yaşlı adamla göz göze geldi. Yüzü o kadar allak bullak olmuştu ki genç kadının, adamcağız “Kızım iyi misin?” diye sormak zorunda hissetmişti kendini. “Tansiyonun mu düştü? Ayran vereyim mi sana hemen? Kim? Sen Nadire Hanım’ı diyorsun. Evet evet, bildim. Her gün gelir geçer buradan. Gözüm alışmış artık ben fark etmedim bile. Neden bu kadar şaşırдың sen? Belli ki buraların yabancısısın. Yedi yıl oluyor, torunu vardı adı Kerem. Aklıma geldikçe burnumun direği sızlar hâlâ. Kayboldu ortalıktan bir anda. Çok aradı ama bulamadı kimse fukarayı. Sonrasında da gördün işte hâlini Nadire Hanım’ın. Anlatmaya ne hacet.”

Genç kadın nezaketen teşekkür edip hızlıca ayrıldı bakkaldan. Nadire Hanım’ı takip etmesi için karşı koyamadığı bir arzu doğmuştu içine. Niyesini, nasılinı düşünecek ne vakti ne de hâli vardı. Peşi sıra Nadire Hanım’ın gittiği yolu takip etti. Çok yavaş yürüyordu, mutlaka yetişirdi hızlı davranırsa. Bereket, genç kadının adımları Nadire Hanım’ın adımları ile kıyaslanınca epey büyük ve hızlıydı. Çok geçmeden yakaladı Nadire Hanım’ı. Genç kadın krem rengi yağmurluğuna battaniye gibi sarılmıştı. Göğsünde çapraz bağladığı kollarından güç alarak Nadire Hanım’ın hemen arkasında yürüyordu. Kendi kendine konuştuğu aşıkardı fakat duyduğu sesleri bir türlü zihninde birleştirip kelimelelere dökemiyordu genç kadın. İçinden “Nereye gidiyorsun Nadire...” diye geçirirken kendisinden umulmayacak bir hızla caddenin karşısına geçen Nadire Hanım’ın ani manevrası genç kadını şaşırtmış, daha ne olduğunu anlayamadan trafik lambalarına takılıp kalmıştı. Karşıya geçebilmek için şimdi yeşil ışığın yayalara yanmasını beklemek zorundaydı. Gözleriyle takip etmeye devam etti Nadire Hanım’ı genç kadın. Kaybetmekten korkarak dikkatlice izliyordu ihtiyar kadını. “Nasıl yani? Neden?” diye kendi kendine konuştu genç kadın yine. “Lunaparka mı giriyorsun sahiden?”

Nihayet yeşil ışık yandı. Nadire Hanım'ı yakalamak için caddeyi koşar adım geçen genç kadın tekrar Nadire Hanım'ın tam arkasındaydı. Yine konuşuyordu. Ama kendi kendine değil, biriyle sohbet eder gibi bir hâli vardı. Bu sefer ne dediğini daha iyi duyabilmek için arkasında değil de yanında yürümeye karar verdi genç kadın. Artık her şeyi duyuyordu.

-Aynı masal olur mu? Bugün sana *Prens Gigi*'yi de anlatmadım mı?
-Yoksa sen sevmiyor musun bu hikâyeyi?

Nadire Hanım yanındaki boşluğa bakarak gülümsüyor, soluna doğru hafifçe eğilerek hiç durmadan konuşuyor ve kalabalığın gürültüsünden, şehrin soluk renklerinden azat olmuş gibi yürüyordu. Atıklarıncaının yanında duran fotoğrafçıyı görünce adımlarını daha da hızlı atıyordu.

-Çiçek olmak için çok yaşıyım ben Kerem, artık çiçek olamam ki.
-Evet paşam, unutmabeni çiçeği gibi. Beni unutma diye, diyordu.